

عنوان مقاله:

توانمندی ها و چالش های عشایر نیمه کوچنده تالش

محل انتشار:

کنفرانس سراسری الکترونیکی محیط زیست و انرژی ایران (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

حسن دادرس - دکتری جغرافیا و برنامه ریزی روستایی دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات تهران

ریحانه دوستدار فشته - دانشجوی کارشناسی مدیریت گردشگری دانشگاه جامع کاربردی فرهنگ و هنر رشت

گلاره کریمی - دانشجوی کارشناسی مدیریت گردشگری دانشگاه جامع کاربردی فرهنگ و هنر رشت

خلاصه مقاله:

درباره ی ایران بایستی گفت که به لحاظ جغرافیایی بیشتر سرزمین ایران غیرقابل کشت بوده و به علت اختلاف ارتفاع میان سرزمین جلگه ای و مناطق کوهستانی و تنوع آب و هوا، کوچ نشینان می توانند به اقتضای فصل با جابجایی منظم خود از سرزمین های مختلف به منظور چراگاه استفاده نمایند. منطقه ی تالش که هم اکنون به شهرستان مستقل تالش- رضوانشهر و ماسال تقسیم شده و دارای چندین بخش و صدها روستا می باشد، از لحاظ جغرافیایی به دو قسمت متفاوت ساحل- جلگه ای و کوهپایه ای- کوهستانی و در ارتباط با یکدیگر تقسیم می شود. بیشتر ساکنان قسمت ساحلی- جلگه ای و کوهپایه ای- کوهستانی و در ارتباط با یکدیگر تقسیم می شود. بیشتر ساکنان قسمت ساحلی- جلگه ای به فعالیت های زراعی و اندکی نیز به باغداری با زندگی در سکونتگاه های دایمی پرداخته و ساکنان قسمت کوهپایه ای- کوهستانی به فعالیت های دامداری می پردازند که عمدتاً کوه نشینان و نیمه کوچ نشینان (نیمهنومادیسیم) دائم را شامل می شوند که با توجه به هویت آنها در قالب ایل و متشکل از تیره، طایفه، ده ده زوئه و کوچ (خانوار) مورد مطالعه قرار دارد (مولایی، 84) که در این راستا به جهت تقویت و حفظ ساختار فوق، نیاز به تمهیدات و الزامات و رهیافت های خاص خود را داشته و با توجه به نقش فوق العاده ای که این نیمه کوچ نشینان در تأمین گوشت قرمز و سایر فرآورده های پروتئینی دارند، دولت به مفهوم واقعی باید آنها را زیر چتر حمایتی خود قرار دهد.

کلمات کلیدی:

تحولات، تاریخی، فرهنگی، اجتماعی، نیمه عشایری تالش

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/301937>

